

Heere niet zal verwerpen; anders is het bevel in het eerste vers, en Zijn voorbeeld in het derde vers onvoldoende en zonder enig ander bewijs voor de gemeente, benevens zijn bevel en voorbeeld.

Sommigen zeggen: „Neemt elkander aan, gelijk ook Christus ons aangenomen heeft, tot de heerlijkheid Gods.” Rom. XV : 7. En leiden daaruit af dat zij vroeger in de kerkelijke gemeenschap waren, daar de tekst dit echter niet zegt: want indien gij het achtste en negende vers beschouwt, dan kunt gij zien dat hij tot de Joden en Heidenen in 't algemeen spreekt, dat als de Joden de macht hadden om aan te nemen, dat zij dan de Heidenen moesten aannemen; en als de Heidenen de macht hadden om aan te nemen, dat zij dan de Joden moesten aannemen, want indien het bevel niet aan beide zijden gegeven werd: dan zouden de Joden tot de Heidenen gezegd kunnen hebben, gij zijt bevolen om ons aan te nemen; en indien de sterken de macht hadden om aan te nemen, zoo moesten zij de zwakken niet weren; en de tekst wordt versterkt met het voorbeeld van het aannemen van den zoon tot de heerlijkheid Gods, dat gelijk Hij de Joden en de arme Heidenen, zwakken en sterken, hetzij zij in de kerkelijke gemeenschap of daarbuiten zijn, aannemt, zoo ook zij moesten doen tot de heerlijkheid Gods. En gelijk de Heere Jezus sommigen heeft aangenomen, ofschoon zij eenige dingen meer hielden dan bevolen waren, en sommigen minder dingen dan bevolen waren, en dat zoowel degenen die zwak waren buiten de kerkelijke gemeenschap als degenen die zwak waren in de kerkelijke gemeenschap, en dat niet alleen in de broederlijke liefde, maar ook in de gemeenschap der broederen; en zoo moesten zij niet alleen dezulken die zwak waren, in de broederlijke liefde aannemen, maar ook ook de zoodanigen die buiten waren, beide in de broederlijke liefde en in de kerkelijke gemeenschap: of anders zouden de zwakken, als buiten zijnde, door de tekst uitgesloten worden. O! hoe is het hart van God den Vader en van den Zoon er op gesteld zijne kinderen in zijn huis te hebben, en in elkanders hart, zooals zij in het Zijne zijn, en gelijk zij op de schouders en op de borsten van Zijnen Zoon hinnen Hoogepriesters gedragen worden! En alsof dit alles niet genoeg is, want de duivel zal hen evenwel verdeelen, wiens eigenlijke werk het is; maar „de God des Vredes” zal welhaast komen om den „Satan onder uwe voeten te verpletteren” zooals het luidt in Rom. XVI : 20. Dan zullen zij toestemmen om in een huis te zamen te wonen, wanneer zij eensgezinder zijn, Rom. XV : 5. „Doch de God der lijdzaamheid en der vertroosting geve, dat gij eensgezind zijt onder elkander naar Jezus Christus.”

Ik zal trachten eenige tegenwerpingen ten beste te beantwoorden.

Tegenw. Sommigen zeggen, dat dit verdragen of aannemen slechts betrekking had op zaken van een onverschilligen aard.

Antw. Dat het eten, of het nalaten daarvan in een burgerlijk opzicht van onverschilligen aard is, is waar; maar niet zoo ten opzichte van de godsdienst, zooals het houden der dagen, en het instellen van joodsche gebruiken omtrent de spijzen, welke door den dood van Christus opgeheven waren; en men mag dus billijkerwijze niet veronderstellen dat diezelfde gemeente te Rome het zoo onverschillig opnam, en de Heere ook niet, alsof het Hem alles 't zelfde was of zij de joodsche instellingen naleefden of de dagen hielden of niet, rechte dagen of verkeerde dagen, als of het alles onverschillig was, hetgeen een groote vergissing is en niet minder dan een verkleinen van Gods genade in het aannemen van dezulken. Want indien het slechts ware in dingen, waarin zij niet gezondigd hadden, dan was het niet een zoo groote zaak voor den Heere om hen aan te nemen, en dan zou het een even goed bewijs of beweegreden zijn voor de gemeente om te zeggen de dingen waren onverschillig, als om te zeggen: de Heere heeft hen aangenomen. Daar toch de tekst dient om den rijkdom der genade te doen zien jegens de vaten der barmhartigheid. Rom. IX : 15. Dat zoowel als Hij in 't eerst hen vrijelijk verkoos en aannam, Hij zoo ook de eerste is om het over 't hoofd te zien, waartoe Hij ook ons vermaant, wanneer zij schipbreuk lijden in vele dingen, ja wanneer zij zelfs mistasten in zijne eeredienst, hoewel Hij daardoor het meest beledigd wordt. Dat gelijk de barmhartige Samaritaan in het Oude Testament deed zoo ook onze goede Samaritaan in het Nieuwe Testament doet, wanneer Priesters en Livieten, leeraars en leken ons voorbijgaan, dat Hij dan nochtans olie in onze wonden wil gieten en ons in zijn huis wil dragen, en ons aanneemt om Zijns zelfs wil.

Tegenw. Dat deze verdraagzaamheid en het aannemen van dezulken, die zwak in het geloof zijn, bepaald moet worden tot spijzen en dagen, en dergelijke dingen van den ouden joodschen ceremoniedienst, maar niet tot het onkundig zijn in, of tot het twijfelen over een Nieuw-Testamentische instelling.

Antw. Waar de Heere geen grens bepaalt, daar behooren de menschen omzichtig te werk te gaan hoe zij het doen, want zij moeten een bevel of een voorbeeld hebben, voordat zij dit bevel kunnen beperken; want ofschoon de Heere van hun verschil omtrent spijzen en dagen oorzaak maakte om hen dit bevel te geven, zoo is nochtans dit bevel niet meer beperkt dan Matth.

XII : 1—8. Dat, wanneer zij in den strengen zin letterlijk gebruik maakten van Zijne wet, Hij dadelijk een daad der genade verkondigt in het zevende vers en hen zegt, of zij wel wisten wat dit beteekende: „Ik wil barmhartigheid en niet offerande”, dan zouden zij de onschuldigen niet veroordeelen; als ook Matth. IX : 13. „Doch gaat heen en leest, wat het zij: Ik wil barmhartigheid en niet offerande”, hetgeen niet beperkt moet worden tot hetgeen oorzaak was voor het tegenwoordige bevel, maar in het algemeen moest opgevat worden, als een algemeenen regel voor alle gelegenheden, waar barmhartigheid en offerande tusschenbeide komen, om te toonen dat de Heere liever ziet, dat een plicht weggelaten wordt, die men Hem verschuldigd is, dan dat de barmhartigheid aan Zijne schepselen zou onthouden worden. Zoo is de tekst; wanneer sommigen dezulken niet aannemen, die zwak in het geloof waren aangaande zaken van kerkelijke plechtigheden, dan behaagde het den Heere een daad van genade te verkondigen: „dengenen nu, die zwak is in het geloof, neemt aan, maar niet tot twistige samensprekingen.” Nu tenzij het bewezen worde, dat geen geloovige zwak kan zijn in eenige andere zaak dan in spijzen en dagen, of in sommige oudtestamentische instellingen, en dat hij niet als een geloovige moet geoordeeld worden, die zwak is in het geloof als het betrekking heeft op evangelische instellingen, in zaken van gebruik, dan kunt gij den tekst niet beperken, en gij moet ook bewijzen dat Zijne zwakheid ZODANIGE is, dat de Heere hem daarom niet wil aannemen; anders is het bevel in het eerste vers en de reden of het motief in het derde vers beide van kracht over u; n.l. „dengenen nu, die zwak is in het geloof, neemt aan”, want God heeft hem aangenomen.”

Tegenw. Maar sommigen kunnen tegenwerpen op 1 Cor. XII : 13. „Want ook wij allen zijn door eenen Geest tot een lichaam gedoopt, hetzij Joden, hetzij Grieken.” Sommigen beweren dat dit bedoeld wordt van den waterdoop, en dat daardoor bizondere gemeenten gevormd worden en alle personen tot de gemeente moeten worden toegelaten en daaraan verbonden door den waterdoop.

Antw. Dat de doop in den tekst bedoeld, de doop des Geestes is, en niet de waterdoop; en dat het lichaam in den tekst bedoeld, niet voornamelijk de gemeente te 'Corinthe is, maar alle geloovigen, beide Joden en Grieken, gedoopt zijnde in een verborgen lichaam, zooals Efez. IV : 4, „een lichaam is het, een Geest, waar de vereeniger en de vereenigden benoemd worden; daarom worden zij in het derde vers vermaand, om de eenigheid des Geestes te behouden door den band des vredes. De vereenigden zijn al de getrouwen in een lichaam; in wien? In

het vijfde vers, in een Heere Jezus Christus; waardoor? Een geloof, een doop, hetgeen NIET van den waterdoop bedoeld KAN worden; want de waterdoop vereenigt niet dit geheele lichaam, want sommigen hunner ontvangen nooit den doop, en zijn nochtans van dit lichaam en door den Geest vergaderd in eenen Heere Jezus Christus, Efez. I : 10, „beide die in den hemel en die op aarde zijn,” Jood en Heiden, Efez. II : 16, opdat hij die beiden met God in één lichaam zou verzoenen door het kruis.” Het werktuig hebt gij in vers 18 „door eenen Geest” Efez. III : 6. „Dat de Heidenen zijn medeërfgenen, en van hetzelfde lichaam.” Vers 15, „uit welken al het geslacht in de hemelen en op de aarde genoemd wordt.” En de redenen waarom zij de „eenigheid des Geestes moeten behouden” in Efez. IV : 3, wordt neergelegd in vers 4, 5, „een lichaam,” „een Geest” zijnde, „eene hoop,” „eenen Heere,” „een geloof,” „eenen doop” hebbende, hetzij zij Joden of Heidenen waren, dezulken, die in de hemelen en die op aarde zijn, hetgeen NIET KAN bedoeld worden van den waterdoop, want in dien zin hadden zij niet allen éénen doop, en waren niet allen daardoor toegelaten en vereenigd. Zoo in 1 Cor. XII : 13. „Want ook wij allen zijn door eenen Geest tot een lichaam gedoopt, hetzij Joden, hetzij Grieken, hetzij dienstknechten, hetzij vrijen; en wij zijn allen tot éénen Geest gedrenkt;” hetgeen niet bedoeld kan worden van den waterdoop, in aanmerking genomen dat geheel het lichaam van Christus, Joden en Heidenen, dienstknechten en vrijen niet allen deelgenooten daarvan waren.

Tegenw. Maar Efez. IV : 5 zegt, dat er slechts „een doop is,” en door hetgeen gezegd is, indien toegestemd, zal de waterdoop uitgesloten worden, of anders is er meer dan ééne doop.

Antw. Het volgt niet, omdat de Geest geen mededinger wil hebben, dat er daarom geen andere dingen kunnen zijn op hunne plaats. Omdat de Geest van God de hoofdplaats inneemt, dat er daarom geen andere dingen ondergeschikt zouden kunnen zijn. 1 Joh. II : 27. De apostel zegt tot hen, dat de zalving, dien zij ontvangen hebben, in hen blijft, en gij hebt niet van noode, zegt hij, „dat iemand u leere, maar gelijk dezelfde zalving u leert van alle dingen.” Hieruit zouden sommigen kunnen denken dat Johannes het predikambt uitsluit; niets van dat alles, ofschoon de Heilige Geest hen zoo in de waarheid van het Evangelie bevestigd en geleerd had, dat zij gewapend waren tegen verleiders in vers 26, nochtans ziet gij dat Johannes evenwel voortgaat hen in vele zaken te onderwijzen; als ook in Efez. IV : 11—13. Hij heeft sommigen gegeven tot apostelen; sommigen tot evangelisten, en sommigen tot herders en leeraars; tot de volmaking der heiligen, tot het werk der bediening,

tot opbouwning des lichaams van Christus. Totdat wij allen zullen komen tot de eenigheid des geloofs en der kennis van den Zoon Gods, tot eenen volkomenen man, tot de mate van de grootte der volheid van Christus." Zoo ook de doop des Geestes, hoewel hij de voorrang heeft en zich dingen toeigent, als behoorende alleen aan zichzelf, zoo vernietigt hij evenwel daardoor niet het gebruik en het doel van den waterdoop, of van eenige andere verordening in deszelfs plaats: want de waterdoop is een middel om de genade te doen wassen, en in hem, en door hem wordt de heiligmaking bevorderd, en een klaarder getuigenis gegeven van de vergeving der zonden, evenwel het geven der genade, en het wederbaren en vernieuwen is alleen het werk des Heiligen Geestes. Leest Tit. III : 5, „Door het bad der wedergeboorte en de vernieuwing des Heiligen Geestes," de doop een uitwendig teeken zijnde van de inwendige genade, gewrocht door den Geest, een voorstelling of zinnebeeld, zooals in Petr. III : 21. „Waarvan het tegenbeeld, de doop, ons nu ook behoudt, niet die eene aflegging is der vuiligheid des lichaams, maar die eene vraag is van een goed geweten tot God, door de opstanding van Jezus Christus;" den waterdoop niet uitsluitende; maar aantoonende, dat hoofdzakelijk op het geestelijke deel gelet moet worden: ofschoon dezulken die den waterdoop verachten, zooals de Farizeëen en wetgeleerden het deden. Luk. VII : 30, den raad Gods tegen zichzelf verwerpen, niet gedoopt zijnde. En dezulken, die den waterdoop in de plaats van den Geest stellen, verheffen een plicht tegen de godheid en de waardigheid van den Geest, en geven de aan Hem, als aan God verschuldigde eer, aan een plicht.

Van welke vergissing om den waterdoop in de plaats des Geestes te stellen, en hem voor een werk te bestemmen, waartoe hij nooit geschikt was, n.l. om het lichaam van Christus te vormen, hetzij in het algemeen zooals in 1 Cor. XII : 13; Efez. IV : 5, of tot het vormen van bijzondere gemeenten in Christus, kunnen wij de gevolgen zien; dat hij in plaats van een middel ter vereeniging te zijn, zooals de Geest is, hij niet alleen zijn zoomlooze kleed verscheurd heeft, maar ook Zijn lichaam gedeeld heeft, hetwelk Hij gekocht heeft met Zijn eigen bloed, en zóó staat de doop tegen het plan van Vader, Zoon en Heilige Geest, in het vereenigen der arme geloovigen, dat daardoor veeleer in stukken gescheurd wordt, wat de Geest bij elkander gevoegd heeft. „Dengenen nu, die zwak is in het geloof, neemt aan, — want God heeft hem aangewomen;" zulken die de Geest gedoopt en toegelaten had tot het lichaam van Christus, wilde hij dat ook Zijne gemeenten zouden aannemen: Wiens doop de EENIGE doop is, en zoo genoemd

wordt één doop. Bedenk daarom of er voor zulk eene handelwijze, dat personen door den waterdoop in de kerkelijke gemeenschap moeten worden opgenomen, een bevel of een voorbeeld is; want Johannes doopte er velen, nochtans doopte hij sommigen niet tot eene, en andere weder tot een andere, of allen tot ééne gemeente, gelijk de kerk van Rome doet. En tot welke gemeente heeft Filippus den kamerling gedoopt, of de apostel den stokbewaarder en zijn huis? En al de overigen, die zij doopten, waren zij niet vrij om zich tot hun gemak en tot hun stichting met elkander te vereenigen? Hetgeen ik alles ter overweging geef.

Tegenw. Maar God is een God van orde, en heeft orde bevolen in al de gemeenten van Christus en om iemand aan te nemen die als kind gedoopt is, daarvoor is geen bevel noch voorbeeld, en hierdoor zouden ook kinderen tot lidmaat der gemeente worden."

Antw. Dat God een God van orde is, en bevelen daartoe gegeven heeft in alle gemeenten van Christus is waar; en dat dit „om hem die zwak in het geloof is aan te nemen," eene dier bevelen is, is even waar. En ofschoon er geen voorbeeld of bevel is, in rechtstreeksche woorden, om dezulken aan te nemen die in hunne jeugd gedoopt zijn, noch om zulk een te verwerpen: maar er is een bevel om hem aan te nemen, die zwak in het geloof is, zonder beperking, en het is zeer waarschijnlijk, dat hieraan in onze dagen niet getwijfeld wordt, en daarom wordt er niet over gesproken in bijzonderheden.

Maar de Heere geeft een middel voor alle tijden in den tekst „dengenen nu, die zwak in het geloof is, neemt aan," want anders zou het aannemen niet ter oorzake van het kindschap zijn, maar op een kennis en het doen van alle dingen overeenkomstig den regel en de orde, en dat moet volmaakt zijn, anders zou het ontkennen of te veel te bevestigen van een zaak onordelijk, en alzoo de aanneming verhinderen: maar de Heere handelt zoo niet met zijn volk, maar rekent „DE LIEFDE als de vervulling der wet," al zijn zij ook onkundig in vele zaken, beide in het weten en doen; en Hij neemt hen aan tot de gemeenschap met zich zelve, en wil dat anderen ook zoo zullen handelen.

Tegenw. „Hierdoor kunnen sommige instellingen verloren gaan of weggelaten worden, en mag men veronderstellen dat de Heere het zou toelaten dat eenigen zijner verordeningen in het Oude of Nieuwe Testament, of het rechte gebruik daarvan, verloren gingen of weggelaten werden, en dat hij evenwel zulke gemeenten als ware gemeenten zou erkennen, en welke reden kan er voor bestaan?"

Antw. De Heere heeft toegelaten dat sommige verordeningen in het Oude Testament weggelaten

werden en verloren gingen en toch erkende Hij de gemeente als de Zijne. Ofschoon de besnijdenis in de woestijn weggelaten werd, zoo erkende Hij hen nochtans als Zijne gemeente. Hand. VII: 38 en vele instellingen gingen verloren gedurende de gevangenschap Ezech. XXVIII; XXX enz., hetgeen aantoonde wat de Hoogepriester aan moest doen, en hetgeen niet uitgelaten mocht worden op straffe des doods, zooals de Urim en Thummim, hoewel zij verloren waren en verscheidene andere verordeningen, de ark, met het verzoondeksel en de cherubims, het vuur van den hemel, de majesteit en de goddelijke tegenwoordigheid enz., toch erkent Hij den tweeden tempel, ofschoon minder schoon dan de eerste, en vervulde hem met Zijne heerlijkheid, en vereerde hem met Zijn zoon, die een lidmaat en leeraar daarin was, Mal. III: 1, „die Heere, dien gijlieden zoekt, zal snelijk tot zijnen tempel komen.” Zoo in het Nieuwe Testament, sedert hunnen staat in de woestijn en groote en langdurige gevangenschap is er duisterheid en twijfel, en gebrek aan licht bij de besten van 's Heeren volk, omtrent eenige verordeningen, en dat gedurende verscheidene eeuwen en hoe heeft de Heere hen nochtans als Zijne gemeenten erkend, waarin Hij heerlijkheid heeft „in alle geslachten,” Efez. III: 21. En zoo behooren wij hen te erkennen, tenzij wij het geslacht der rechtvaardigen willen veroordeelen. Men moet belijden, dat, indien eene stipte naleving der instellingen werd vereischt en klaarheid in evangelische instellingen vóór het avondmaal, wie zou dan den moed hebben om te zeggen dat zijne handen rein zijn, en dat Hij al de bevelen des Heeren volbracht heeft, aangaande de instellingen Zijner eeredienst? En wie zou niet moeten erkennen dat de wisseling der tijden eenige verandering noodzakelijk maakt, hetzij in de zaak of gewoonte der dingen overeenkomstig de eerste gebruikelijkheden; die toch als ware gemeenten erkend en als zichtbare geloovigen aangenomen worden, ofschoon zij, of geheel of in groote mate onwetend zijn in het opleggen der handen, het wassen der voeten, en het zalven met olie, in de gaven van den Geest, welke is de Urim en Thummim van het evangelie. En men kan niet bewijzen dat de gemeenten zoo onwetend waren in de apostolische tijden en ook niet dat dezulken in de gemeenschap werden aangenomen; toch was men hierin verdraagzaam en waarom dan niet omtrent den doop, inzonderheid in zulken die hem erkennen als eene ordonnantie, en hunne liefde daarvoor, en jegens den Heere, en jegens Zijne wet daarin, toonen dat zij er eerder voor konden sterven dan hem te verloochenen, ja, zich in hun bloed laten doopen; hetgeen aantoonde dat zij hem in der waarheid als hunne plicht beschouwden, en gewillig zijn om er naar te hooren en eraan te gehoorzamen in zooverre zij er kennis aan hebben;

zekerlijk de tekst is aan hunne zijde, anders zouden alle zwakken uitgesloten zijn; „dengenen nu, die zwak in het geloof is, neemt aan, — want God heeft hem aangenomen.”

Tegenw. Maar vele schrijvers oordeelen dat de zwakken en de sterken allen te voren in kerkelijke gemeenschap waren en dat het aannemen Rom. XIV: 1 slechts bestaat in een onderlinge liefdebånd.

Antw. Het dient wel ernstig overwogen te worden hoe eenig verschil van zoovele waardige schrijvers beleden wordt; aan wie de wereld zooveel te danken heeft voor hunne hulp in vele dingen; maar het zou gevaarlijke gevolgen hebben om alles wat zij zeggen voor bewezen aan te nemen, en niet gelijk de edele Bereërs, Hand. XVII: 11. Ofschoon zij sommige onfeilbare leeraars hadden zoo namen zij toch hunne woorden of leerstellingen niet op goed geloof aan, en er kan meer reden bestaan om over de uitleggers van dezen tekst te twijfelen, in aanmerking genomen dat hunne beginselen hen noodzakten om te oordeelen dat dat den zin van den tekst; want indien het naar hun oordeel een plicht is om allen te dwingen om binnen te komen en allen aan te nemen en hunne kinderen, dan moeten zij naar dien tekst oordeelen, dat zij allen van de gemeente waren en in de gemeenschap, voordat zij bezwaar gemaakt hebben over hunne spijzen en dagen, omdat dat een daad is van volwassene lieden op jaren van onderscheid, en derhalve wordt het aannemen door hun geoordeeld als alleen in onderlinge broederlijke liefde te bestaan, want het is onmogelijk voor hen om hunne meening vol te houden, en anders over den tekst te oordeelen; want door den doop, oordeelen zij dat de kinderen in de kerkelijke gemeenschap moeten worden opgenomen, en dan moeten bezwaren omtrent spijzen en dagen noodwendig daarna ontstaan.

Tegenw. Maar geen onbesnedene mocht van het paaschoffer eten Exod. XII. En eischt de Heere nu niet zoowel het teeken van den doop als Hij vroeger de besnijdenis eischte? En bestaat er geen gelijke rede voor?

Antw. De Heere heeft in het Oude Testament uitdrukkelijk bevolen dat geen onbesnedene het paaschoffer mocht eten, Exod. XII: 48, en in Ezech. XLIV: 9 dat geen vreemde of onbesnedene van hart en onbesnedene van vleesch in Zijn heiligdom mocht ingaan. En als de Heere bevolen had dat geen ongedoopte in zijne gemeente mocht ingaan, dan zou het duidelijk zijn. En ongetwijfeld was Christus als een Zoon in geheel zijn huis even getrouw als Mozes was als een dienstknecht; en ofschoon er weinig reden geweest zou zijn als de Heere geboden had, dat het zoo zijn moest, zoo moeten wij nochtans in de godsdienst niets vergelijken met ons verstand, maar met den wil van God, den grond van alle plicht.

Het meeste dat volgens mijne gedachte gezegd kan worden is, dat wij geen voorbeeld hebben om zonder den doop aan te nemen, maar ook geen voorbeeld om iemand bij gemis er van te verwerpen. Daarom wensch ik, dat hetgeen gezegd is, in overweging genomen worde; opdat wij, terwijl wij naar een voorbeeld zoeken, door een vergissing niet een gebod over het hoofd zien, veronderstellende dat zij allen tevoren in de kerkelijke gemeenschap waren; daar de tekst dit niet zegt, maar „dengenen nu, die zwak is in het geloof, neemt aan.”

Wij kunnen tevens zien hoe de Heere handelde onder de wet, ofschoon Hij beschouwde dat deze dingen tegen zijne wet gedaan waren, dus zondig, hoewel in onwetendheid gedaan; toch eischte Hij nooit dat de schuldige zou offeren, voordat hij belijdenis daarvan deed, Lev. V : 5 vergeleken met vers 15 en 16. En dat kan iemands zonde zijn in zijne onwetendheid; en ofschoon het eens anders plicht kan

zijn hem daarvan te verwittigen, zoo mag men hem daarom nog niet uit het huis Zijns Vaders houden; want de Heere wil niet dat wij iemand Zijner kinderen uit Zijn huis honden, zonder dat wij daarvoor grond hebben in het woord. En al is het dat zij bezwaar hebben omtrent sommige spijsen in huns Vaders huis, zoo kan het nochtans gevaarlijk zijn voor de sterkere kinderen hen al de overige lekkernijen daarin te ontzeggen, totdat de zwakken en zieken vaste spijs eten kunnen; daar toch Petrus ook vleesch voor den een, en melk voor de andere had; en Petrus moest zoowel de arme lammeren als de schapen voeden; en als anderen het niet willen doen zoo zal de groote Herder weldra komen en zorgen voor hetgeen weggedreven is. Ezech. XXXIV : 4, 11; Jes. XL : 11. Hij zal zijn kudde weiden gelijk een herder; Hij zal de lammeren in zijne armen vergaderen, en in zijnen schoot dragen; de zogenden zal hij zachtjes leiden.

VREDELIEVENDE EN WARE BEGINSELEN.

OF

EEN KORT ANTWOORD OP D'ANVERS' EN PAUL'S BOEKEN TEGEN MIJNE GELOFSBELIJDENIS, EN VERSCHIL VAN INZICHT OMTRENT DEN WATERDOOP, N.L. DAT DEZE GEEN BELETSEL IS VOOR DE GEMEENSCHAP DER BROEDEREN EN VOOR DE AVONDMAALVIERING.

Spreekt gijlieden waarlijk gerechtigheid, gij vergadering? oordeelt gij billijkheden, gij menschenkinderen. Ps. LVIII : 2.

Mijnheer!

Ik heb uw korte antwoord op mijn verschil van opvatting omtrent den waterdoop ontvangen en overwogen; en bemerk, dat gij het bewijs in 't geheel niet aanroert; maar u veeleer beijvert en dat wel boven hetgeen gij behoort te doen, om hatelijkheden op uwen broeder te werpen omdat hij u uwe dwaling onder 't oog brengt, nl. „dat de geloovigen, die gedoopt zijn, na eene geloofsbelijdenis afgelegd te hebben, behooren, en volgens hunnen plicht moeten uitsluiten van hunne kerkelijke gemeenschap en de gemeen-

schap aan den tafel des Heeren, diegenen van hunne heilige broederen, die niet zoo als zij gedoopt zijn.” Dit is uw dwaling. Ik noem het een dwaling omdat het niet gegrond is op het Woord van God, maar het een louter menschelijk verzinsel is; want ofschoon ik niet ontken, maar juist erken, dat de doop eene ordonnantie Gods is; zoo heb ik nochtans ontkend, dat de doop ooit door God is ingesteld om eene muur der verdeeldheid te zijn tusschen rechtvaardigen en rechtvaardigen; tusschen de rechtvaardigen die wel, en de rechtvaardigen die niet zooals wij gedoopt zijn met water. Gij integendeel beweert

door uw leer en uwe handelwijze dat de doop dit wel is; en daarom scheidt gij u af van al de broederen die in die zaak van u verschillen, hen, niettegenstaande hun zaligmakend geloof en heiligen levenswandel, niet geschikt achtende voor de kerkelijke gemeenschap, en dat alles omdat zij niet zoo gedoopt zijn als gij. Verder acht gij hun avondmaalviering onderling onwettig, en daarom onbijbelsch, en gij hebt besloten „dat zij aan afgoden offeren en dat hun de vorm van het huis van God niet getoond moet worden, totdat zij schaamrood zijn over hunne besprenkeling in hunne jeugd, en den doop ontvangen en aannemen als gij.” Ja, gij rekent hen zooals zij daar staan, niet als de gemeenten van God, zeggende: „wij hebben zulke gewoonten niet, en de gemeenten van God ook niet.” Hierom heb ik naar uwe bewijzen gevraagd, welken gij hebt trachten aan te voeren, maar ten slotte hebt gij geen andere aangetoond dan „dat de apostolische gemeenten degenen, die zij aannamen, eerst doopten.”

Ik heb u gezegd, dat dit, ofschoon het toegestemd werde, niets met onze vraag te maken heeft; want wij vragen niet, of zij alzo gedoopt waren? Maar of gij een woord in den Bijbel vindt dat uw besluit rechtvaardigt, dat het uw plicht is om diegenen van uwe heilige broederen uit te sluiten, die niet zoo gedoopt zijn als gij?

Uw eerste vijf bladzijden hebt gij gebruikt om te bewijzen dat ik òf verschrikkelijk trotsch of een leugenaar ben. Gij vraagt mij hoelang het is dat ik een Baptist ben, en voegt er dan bij dat het een kwade vogel is, die zijn eigen nest verraadt.”

Antw. Ik moet u zeggen, uw vuile taal vermijdinge: ik ken niemand op wien dezen titel zoo toepasselijk is dan op de discipelen van Johannes. En daar gij gaarne weten wilt met welken naam ik mij van anderen onderscheid; ik zeg u, dat ik wensch en hoop te zijn EEN CHRISTEN, en verkies, indien de Heere het mij waardig keurt, een christen genoemd te worden, een geloovige, of eenige andere naam welken door den Heiligen Geest goedgekeurd is. Hand. XI : 26. En wat betreft die partijnamen als Anabaptisten, Independenten, Presbyterianen, of dergelijke, ik besluit, dat zij noch van Jeruzalem, noch van Antiochië kwamen maar veeleer uit de bel en Babylon; want zij leiden tot verdeeldheden „gij kunt ze kennen aan hunne vruchten.”

Aangaande het oordeel van den heer Jesse weet gij dat het uwe handelwijze veroordeelt, en daar gij in 't eerst naar het getuigenis van een schrijver hebt gevraagd, heb ik er u een aan geboden, wiens bewijzen gij niet veroordeeld hebt.

Want uwe opsomming van mijn onwaardig en

verwerpelijk gedrag als de oorzaak om onze Christelijke gemeenschap te verbreken is niet alleen onwaar, maar bespottelijk. Onwaar, want zij hebben getracht mij ook tot een hunner volgelingen te maken, en iemand met dat doel tot mij gezonden. Bovendien is het bespottelijk; hun vermeende orde, en zooals zij het noemen, onze wanorde was de oorzaak; of zij moesten zich zelve als zeer boosaardig aanstellen om de verwoesting van eene geheele gemeente te zoeken om het onwaardige gedrag, indien het zoo ware, van een enkelen persoon.

En nu gij mij zegt, dat de heer Kiffin geen vergeving van mij noodig had voor het ongelijk mij in zijnen brief aangedaan.

Nu vraag ik, heeft hij u dat zelf gezegd? Maar laat dit voor 't oogenblik rusten, ik wil zijn bewijs aan hem terugzenden, en een rechtstreeks antwoord van hem vragen. Daar er geen voorschrift of voorbeeld bestaat voor den heer Kiffin om zijne geloovige broederen uit de Christelijke gemeenschap te bannen, die met hem omtrent den doop verschillen, zoo behoort hij zulks niet te doen.

Gij berispt mij omdat ik zijn naam voluit schreef, maar ik weet dat hij zich niet schaamt over zijn naam; en gij, die dit in de verte eenigzins schijnt te kennen te geven, moogt wel vergeving aan hem vragen daarvoor.

Uw twistzieke veronderstellingen, die gij de wereld aanbiedt omtrent mijn persoon, mijn gevangenschap en dergelijke, neem ik vrijelijk op mij als een eereteken onder de overige verwijtingen, die gij mij maakt, totdat de Heere ze bij zijne komst zal afwisschen. Maar dit zijn geen bewijzen dat gij een woord hebt dat u bindt om de heilige broederen uit de gemeenschap te weren.

En wat, indien, zooals gij veronderstelt, de wijze Dr. Owen, niet over mijn boek schreef, hoewel hij het naderhand toejuichte? dit is ook in mijn voordeel; want hij heeft het gelaten om de vele en ernstige verzoekschriften, die verscheidene uwer tot hem gericht hebben om zijne hand te weerhouden; En misschien was het meer ter eere van God dat de waarheid naakt de wereld zou ingaan, dan dat zij gesteund zou worden door een zoo machtigen krijgsheld als hij.

Gij zegt mij ook, dat sommige der nuchtere Independenten hnn ongenoegen getoond hebben over dit onderwerp; Welnu, wat? indien ik ook kan zeggen, hetgeen ik doen kan zonder onwaarheid te spreken, dat verscheidene der Baptisten gewenscht hadden dat uw geschriften verbrand waren, voordat zij het licht gezien hadden; is uw boek daarom slechter?

Op pagina 13 zegt gij, dat gij u niet inlaat met Presbyterianen, Independenten, gemengde avondmaalgangers (een nieuwe naam) maar dat

gij voor vrijheid zijt voor allen naar hun licht.

Antw. Ik vraag dan, veronderstel dat een heilige man Gods die van u verschilt, zooals de bovengenoemde doen, in de ceremonie van den waterdoop; ik zeg, veronderstel, dat zoo iemand avondmaal met u wenschte te houden, maar evenwel naar zijn eigen licht in die dingen bleef, waarover wij spreken, zoudt gij zoo iemand in de gemeenschap aannemen? Indien niet, maakt gij dan geen scheuring?

Maar gij zegt, „indien ongedoopte geloovigen niet met ons wandelen, dan kunnen zij met anderen samenleven met wien zij beter overeenstemmen.

Antw. Dan schijnt gij hen slechts te vleien. Gij zijt er niet voor, hoe gij er ook over spreekt dat zij hunne vrijheid moeten hebben, dat zij die met u zouden genieten. Zoo geven ook de Papisten vrijheid aan de Protestanten, omdat zij noch willen noch kiezen kunnen.

Wederom, volgt gij hen niet met verwijtingen en beschimpingen, dat hun gemeenschap onderling zelfs onwaardig is? Nu, hoe geeft gij hun dan hunne vrijheid? neen verkondigen deze dingen zelfs niet dat gij hen ook dit ontnemen zoudt indien gij kondt?

Gedurende den tijd dat ik een baptist geweest ben (zegt gij) herinner ik mij niet dat ooit een ongedoopte zich zelfs heeft aangemeld om gemeenschap met ons te houden.

Antw. Dit is geen bewijs van uwe liefde jegens de broederen, maar veeleer een bewijs dat uwe gestrengheid van dien dag af reeds zoo blijkbaar was, dat deze goede zielen den moed niet hadden om zulke pogingen te wagen; wij weten dat zij het elders gedaan hebben, waar zij met bemoediging hoopten ontvangen te worden.

Op pagina 14, schijnt gij uw ontkenning van den waterdoop als de inwijdingsverordening in te trekken. En inderdaad heeft de heer D'Anvers mij gezegd, dat gij die meening moest herroepen, en dat hij anders tot u zeggen zou dat gij het doen moest; nochtans wordt het door sommigen als zoodanig erkent, en in het bijzonder door uw grooten voorstander de heer Denne, die het met verscheidene bewijzen tracht te handhaven; maar uw ontkenning zal een voldoende wederlegging voor hem zijn; zoo laat ik het aan u beiden over om overeen te stemmen en besluit dat gij hem weerlegd hebt.

Maar het schijnt, ofschoon gij nu niet erkent dat het de ingang is in uwe bijzondere gemeente, nochtans gelijk gij ons vertelt op pagina 14, „dat gij nooit ontkenet dat de doop een geloovige niet tot een lidmaat der algemeene, ordelijke, zichtbare kerk maakt.” En hierin stemmen gij en de heer D'Anvers overeen. Personen gaan de zichtbare kerk binnen door den doop, zegt hij.

Antw. De algemeene, dat is, de geheele kerk: dit woord sluit in alle deelen der kerk, zelfs van Adam af aan tot aan het einde der wereld, hetzij in den hemel of op aarde, enz. Nu, dat de doop een mensch tot een lidmaat van deze kerk maakt, geloof ik nog niet, en gij kunt mij niet aantoonen waarom ik dit wel moet gelooven. 2. De algemeene, ordelijke kerk. Welke kerk dit toch moet zijn, indien gij met het woord ordelijk, overeenstemming aanduidt in de uitwendige deelen der godsdienst, versta ik ook niet.

En toch schijnt gij dit te meenen, omdat gij het woord *zichtbaar* er ten laatste bijvoegt „De algemeene, ordelijke zichtbare kerk. Nu zou ik wel van dien broeder willen leeren waar die kerk is, want indien het de zichtbare is, dan kan hij zeggen welke en waar zij is. Maar om kort te zijn, zulk een kerk bestaat niet; de algemeene kerk kan niet zichtbaar zijn, daar een groot gedeelte van dit groote lichaam reeds in den hemel is, en een groot gedeelte daarvan nog niet geboren is.

Maar indien hij met de algemeene kerk bedoelt, het geheele deel van die kerk die op aarde is, dan is zij noch zichtbaar noch ordelijk. 1. Niet zichtbaar; want het deel blijft altijd voor het oog van den besten mensch volstrekt onzichtbaar. 2. Deze kerk is niet ordelijk, dat is, heeft geen harmonie in zijn uitwendige en zichtbare deelen der eeredienst; daar sommige deelen anderen op de heftigste wijze tegenspreken. Ja, zou het onbarmhartig zijn om te gelooven dat sommigen der leden van dit lichaam gewillig zouden sterven in het tegenspreken van datgene, hetwelk andere leden voor de waarheid van Christus houden? Bijvoorbeeld in ons eigen land, zouden sommigen der zoogenoemde Baptisten hun leven niet willen opofferen in het tegenstellen van den kinderdoop? En wederom, sommigen van hen die voor de kinderdoop zijn niet willen sterven voor hetgeen zij denken dat waarheid is? Hier is dus geen orde, maar een klare tegenspraak, en dat wel in zulke deelen der eeredienst, welke beiden inderdaad als zichtbare deelen der godsdienst beschouwen.

Onder de algemeene, ordelijke, zichtbare kerk moet deze broeder dus verstaan, al diegenen der geloovigen, die gedoopt zijn, of gedoopt worden, zooals wij; dit is klaar, want, zegt hij, de doop maakt een geloovige tot een lidmaat dezer kerk; zijne bedoeling is dus, dat er eene algemeene, ordelijke, zichtbare kerk is en hiertoe behooren alleen de Baptisten; en dat ieder die gedoopt is, daardoor een lid der algemeene, ordelijke, zichtbare kerk der Baptisten wordt, en dat het geheele aantal van de overige geloovigen geheel en al uitgesloten is.

Maar indien alle anderen zoo zouden doen als deze man, hoeveel algemeene kerken zouden er

dan wel zijn? Een „algemeene, ordelijke, zichtbare gemeente der Independenten;” een „algemeene, ordelijke, zichtbare kerk der Presbyterianen, en dergelijke. En wie hunner zou niet even goed als hij voor zijne algemeene kerk kunnen strijden, als zij even verward in hunne gevoelens waren als deze broeder? Maar zij hebben meer verstand.

Maar veronderstel dat deze denkbeeldige kerk de eenig ware algemeene kerk ware, dan moet toch wie zij doopen, eerst een zichtbare geloovige zijn, en indien een zichtbare geloovige, dan een zichtbaar lidmaat van Christus; en indien dit, dan een zichtbaar lid van zijn lichaam, hetwelk de kerk is, voordat zij gedoopt worden; nu, hij die reeds een zichtbaar lid der gemeente is, heeft aan alle eischen voldaan die hem zouden kunnen opgelegd worden om te toonen dat hij een wezenlijk zichtbaar lid is. Hand. VIII : 37; XIX : 17 en XVI : 33. Zijn zichtbaarheid is er reeds; hij is reeds een zichtbaar lid van het lichaam van Christus en daarna wordt hij gedoopt. Zijn doop maakt hem dus noch een lid noch een zichtbaar lid van het lichaam van Jezus Christus.

Gij vervolgt, dat ik gezegd heb dat het de instemming was, die personen tot leden van afzonderlijke gemeenten maakte.

Antw. Maar dat het eene bloote in- of toestemming is en niets anders, toestemming zonder geloof, enz., is onwaar. Uw latere poging om uw onjuiste uitdrukking weder goed te maken, baat u niets: Het geloof geeft zoowel werkelijkheid aan, als bewijs voor het lidmaatschap.

Wat gij nu van de brieven zegt, dat zij aan afzonderlijke geloovigen, en zoowel aan diegenen die buiten als aan hen die in de kerk waren, geschreven zijn, heb ik altijd geloofd: maar in uw eerste punt behaagde het u te zeggen, dat gij een van degenen waart, die op onze bewijzen uit de brieven iets tegen had, omdat zij voor bijzondere gemeenten geschreven waren (bedoelende de gedoopten); en dat zij voor andere geloovigen geschreven waren, zou voor mij moeielijk zijn om het te bewijzen, maar gij doet wel, dat gij voor de waarheid zwicht.

Wat ik omtrent den doop heb gezegd, dat hij een PEST was, neemt mijne woorden zoo als zij daar staan, en dan blijft ik daar nog bij: „Wetende dat de satan elke ordonnantie Gods tot een PEST en een plaag voor zijn volk kan maken, zelfs den doop, des Heeren tafel, en de heilige Schrift; ja, dat ook de dienstknechten van Jezus Christus toegelaten kan worden, deze te misbruiken en haar uit hare plaats te wrikken. Daarom verzoek ik u, om, wanneer gij weer schrijft, òf deze stelling toe te stemmen of haar te ontkennen, voordat gij voortgaat met veroordeelen.

Maar ik moet voortgaan met u te zeggen, hoe-

wel gij zulks niet gaarne hoort, dat gij, indien gij uw zin kondt hebben, gij dan al de gemeenten die niet denken, zooals gij denkt, zoudt verwoesten. Gij rekent dat de kerkelijke voorrechten niet toebehooren aan hen, die niet gedoopt zijn als wij, zeggende: „Hoe kunnen wij deze voorrechten van hen nemen, voordat zij ze hebben, wij weerhouden hen van een onordelijk gebruik van de ordonnantien, inzonderheid onder ons zelve;” te kennen gevende dat gij even goed uw best doet onder anderen: en hij, die hen, met wien hij niet wandelt, zal oordeelen, of zeggen zal, zooals gij, dat zij gelijk Efraim aan een afgod offeren, en schaamrood moeten worden over dien afgod, voordat hun den vorm van het huis bekend gemaakt mag worden;” en dan alles met een aanhaling van een tekst zal staven, doet dit, of in scherts, of in ernst; indien in scherts dan is het verfoeielijk; indien in ernst dan is zijn geweten er in betrokken, en indien zijn geweten er in betrokken is, dan noopt dit hem om al het mogelijke te doen om die zaak, welke hij als afgodisch en verfoeielijk beschouwd, uit te roeien, zoowel in de gemeenten die niet, als in de gemeenten, die wel met hem in betrekking staan. Dit zoo zijnde, dan mag men besluiten, dat gij wel den moed, maar niet de gelegenheid hebt, om uwe plannen te volvoeren.

Op pagina 22 en 23 zegt gij, dat een overtreding van een positief voorschrift, betreffende de ingestelde eredienst, door God op het allerstrengst gestraft is, aan deze zijde der hel.”

Antw. Mr. D'Anvers zegt; „dat de overtreding van een positief voorschrift, betreffende de eredienst, een overtreden is van het eerste en tweede gebod.” Indien dit zoo is, dan is het om deze breuk, dat die strenge oordeelen over de menschen kinderen komen. 2. Maar gij haalt als voorbeeld aan, Adams eten van den verboden boom, maar tot niet veel nut. Adams eerste overtreding was, dat hij de wet overtrad, die in zijn hart geschreven was, daarin, dat hij hoorde naar de verleidelijke stem zijner vrouw; en daarna, omdat hij van den boom gegeten heeft, welke boosheid in zijn geheele natuur doordrong; en toen droeg hij deze kwade vrucht wegens het eten der dingen, die de Heere hem verboden had. Gen. III. Maakt òf de boom goed, en zijne vrucht goed; òf de boom slecht en zijne vrucht slecht. Matth. VII : 17; Luk. VI : 43, 44. De mensch moet slecht zijn, eer hij kwaad doet; en goed eer hij goed doet. En dan vraagt gij wat grooter oordeel was, verontreinigd en verdorven te worden, of uit het paradijs verdreven te worden.

Maar wat de zaak betreft, waarover wij spreken, welk positief voorschrift overtreden degenen, die hem, dien God ons gebiedt aan te nemen, niet willen verwerpen, als hij geen licht in den doop heeft?